

**Recenzja w postępowaniu habilitacyjnym ks. dr. Jana Dohnalika  
w dziedzinie nauk społecznych, w dyscyplinie prawo kanoniczne**

Stosownie do art. 218 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2021 r., poz. 478) stopień naukowy doktora habilitowanego nadaje się osobie, która posiada stopień naukowy doktora oraz posiada w dorobku osiągnięcia naukowe stanowiące znaczący wkład w rozwój określonej dyscypliny, w tym przypadku prawa kanonicznego, w tym co najmniej jedną monografię naukową wydaną przez wydawnictwo, które w roku opublikowania monografii w ostatecznej formie było ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. a lub jeden cykl powiązanych tematycznie artykułów naukowych, opublikowanych w czasopismach naukowych lub w recenzowanych materiałach z konferencji międzynarodowych, które w roku opublikowania artykułu w ostatecznej formie były ujęte w wykazie sporządzony, zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. b oraz wykazuje się istotną aktywnością naukową realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej.

**1. Główne osiągnięcie naukowe**

Głównym osiągnięciem naukowym Habilitanta (z okresu po uzyskaniu stopnia doktora: w 2011 roku)<sup>1</sup>, urodzonego w 1977 roku, absolwenta Papieskiego Uniwersytetu Gregoriańskiego, jest monografia pt. *Parafia personalna w Kościele Łacińskim. Studium historyczno-prawne*, Warszawa 2022, Wydawnictwo Naukowe Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego, ss. 247.

Studium to, oparte na szerokiej bazie źródłowej, z wykorzystaniem obfitego piśmiennictwa, zostało poświęcone znaczącej w strukturach Kościoła Łacińskiego instytucji,

<sup>1</sup> Zaktualizowana rozprawa doktorska (*Il precetto pasquale. La normativa sulla Comunione e la confessione annuale (cann. 920 e 989) alla luce della tradizione canonica*, Editrice Pontificia Università Gregoriana, Roma 2015, ss. 478) została wydana, jak widać, cztery lata po uzyskaniu stopnia doktora.

jaką jest parafia personalna (Autor przez wiele lat pracował w nadrzędnej w stosunku do parafii personalnej jednostce: w Ordynariacie Wojskowym /Polowym/ w Warszawie).

Wymiar prawny opracowania wyrasta z jego wymiaru historycznego i ściśle się z nim wiąże. Na uwagę zasługuje szerokie spektrum wykorzystanych w nim źródeł, m.in. dokumentów przechowywanych w Archiwum Watykańskim, w Archiwum Papieskiego Uniwersytetu Gregoriańskiego, w Bibliotece Papieskiej Rady ds. Tekstów Prawnych i w Archiwum Konferencji Episkopatu Polski oraz w archiwach diecezjalnych. Niemniej znaczące jest posłużenie się ankietami z ordynariatów wojskowych siedmiu krajów.

Charakter pracy wyznaczył zastosowane w niej metody: historyczno-prawną i dogmatyczno-prawną.

Struktura monografii obejmuje trzy rozdziały poświęcone kolejno: 1) ewolucji dotyczącej wspólnot chrześcijańskich od pierwszych stuleci do parafii personalnych (powstających w XX w.); 2) parafii personalnej od Soboru Watykańskiego II do KPK z 1983 roku (tytuł rozdziału nie jest w pełni adekwatny do jego treści, obejmuje bowiem również regulacje tegoż Kodeksu); 3) parafii personalnej w przepisach pozakodeksowych oraz istniejącym wspólnotom i perspektywom rozwoju.

We Wstępie Habilitant postawił kilka pytań, na które odpowiedział w zakończeniu.

Wydaje się, że przepisy pozakodeksowe należało pomieścić w rozdziale drugim (przy zmodyfikowaniu jego tytułu, a rozdział trzeci poświęcić rodzajom i typom parafii oraz praktyce łączenia parafii terytorialnych i personalnych).

W aneksach do pracy ks. dr J. Dohnalik pomieścił „Aneksy”: trzy dekrety biskupów, wzór umowy w sprawie utworzenia parafii wojskowo-cywilnej oraz instrukcję ordynariusza Ordynariatu Katedry św. Piotra).

W obszernym rozdziale pierwszym (s. 24-90), po naszkicowaniu historii wspólnot parafialnych, ze szczególnym uwzględnieniem kryterium personalnego, Autor zaprezentował ustawodawstwo średniowiecznych soborów powszechnych, w szczególności konstytucję Soboru Laterańskiego IV *Quoniam in plerisque*, która znacząco wpłynęła na rozwój parafii obrządkowych i językowych. Następnie wskazał na gruntowną analizę obrad i postanowień Soboru Trydenckiego odnoszących się do uporządkowania kwestii parafii oraz ich granic, z możliwością zaradzenia potrzebom wiernych w inny sposób: poprzez parafie personalne.

Instytucja parafii personalnych okresu potrydenckiego została uwzględniona w czterech kategoriach (parafie rodowe lub rodzinne razem z parafiami królewskimi; parafie obrządkowe; parafie narodowe lub językowe (znane szczególnie w USA w XIX w.) oraz uprawnienia parafialne kapelanów szpitalnych i wojskowych. Następnie czytelnik zapoznaje

się z pracami prowadzonymi nad redakcją KPK z 1917 roku. Cenne jest tutaj uwzględnienie niepublikowanych wcześniej dokumentów przechowywanych w Archiwum Watykańskim.

Autor dostrzegł m.in. znaczenie norm promulgowanego KPK (kann. 216 § 4 i 451 § 3 KPK/1917), a także aplikację tej ostatniej normy do organizacji duszpasterstwa wojskowego w Polsce (przed 1939 r.), które opierało się na wojskowych parafiach personalnych.

Interesująco zostały ukazane przełomowe decyzje i dokumenty z okresu pontyfikatu Piusa XII (1939-1958) dotyczące utworzenia wieloobrzędowych ordynariatów dla katolików wschodnich niemających własnego ordynariusza i parafii obrzędowych, podobnie jak rozwój zorganizowanego duszpasterstwa wojskowego (przyjęto zasadę jurysdykcji kumulatywnej, a kapelanom wojskowym zaczęły powszechnie przysługiwać prawa i obowiązki proboszczów personalnych). Czytelnik zapoznaje się także z postanowieniami Konstytucji apostolskiej *Exsul familia* (1952 r.) dotyczącymi duszpasterstwa migrantów (w dokumencie tym zachęca się do erygowania parafii personalnych ze względu na odrębny język lub narodowość).

W rozdziale II (s. 91-153) Autor ukazuje najpierw instytucję parafii personalnej w okresie 1965 – 1983. Po przytoczeniu istotnych dokumentów przygotowawczych i wniosków (*vota*) przygotowanych na Sobór Watykański II omawia prace redakcyjne nad fragmentem Dekretu o posłudze biskupów *Christus Dominus*, a następnie nad jego postanowieniami (mówi się tam o odrębnych parafiach ze względu na obrządek lub język wiernych). Nie bez znaczenia jest to, iż Kandydat informuje, iż w środowisku amerykańskim miała miejsce dyskusja prowadzona na temat zasadności tworzenia parafii personalnych oraz potrzeby zmian w ich dotychczasowym funkcjonowaniu.

Nie pominięto w monografii bardzo doniosłej kwestii dotyczącej uprawnienia proboszcza personalnego do błogosławienia małżeństw (sformułowanie tytułu tego wątku: „Proboszcz personalny a forma kanoniczna zawarcia małżeństwa” /s. 125/ nie wydaje się szczęśliwy). Segment ten powinien być opatrzony następującym tytułem: „Proboszcz personalny a uprawnienie do błogosławieństwa małżeństw”. Na specjalną uwagę zasługuje tutaj nawiązanie do toczącej się *suo tempore* w polskiej kanonistyce debaty na temat możliwości delegowania uprawnienia do błogosławienia małżeństw przez proboszczów personalnych (zwłaszcza przez kapelanów wojskowych). Kontrowersja ta została rozstrzygnięta w Nocie Papieskiej Rady ds. Tekstów Prawnych z 5 marca 2005 r. (na rzecz tezy o możliwości takiej delegacji).

W ostatnim segmencie rozdziału zaprezentowano obowiązujące przepisy KPK z 1983 roku dotyczące parafii personalnej. Na uwagę zasługuje tutaj dokonanie przez Autora

gruntownej analizie kan. 518 KPK (ustawodawca uznaje ogólną zasadę tworzenia przede wszystkim parafii terytorialnych, polecając jednocześnie tworzenie parafii personalnych tam, gdzie jest to wskazane). Ks. dr Dohnalik ukazał również podstawowe elementy parafii personalnej w świetle kan. 515 § 1 tegoż Kodeksu (określona wspólnota wiernych, utworzenie jej na sposób stały, w Kościele partykularnym, pod władzą biskupa diecezjalnego, powierzona proboszczowi jako własnemu pasterzowi). Na s. 145 niewłaściwie oddano zwrot „pastor proprius” jako „własny kapłan” (powinno być: jako „własny pasterz”).

Znacząca jest konstatacja Autora, iż kluczową sprawą trojakiej posługi proboszcza personalnego jest „ustalenie, czy opieka duszpasterska, jaką sprawuje proboszcz personalny nad powierzoną wspólnotą wiernych, jest ekskluzywna czy kumulatywna” (s. 148).

W zakończeniu rozdziału zaprezentowano wykładnię kan. 1110 KPK, zawierającego normę regulującą uprawnienia proboszcza personalnego do asystowania przy zawieraniu małżeństw jedynie tych narzeczonych, z których przynajmniej jedno podlega mu w granicach jego jurysdykcji. Norma ta nie zawiera jednak ograniczeń terytorialnych w odniesieniu do uprawnienia proboszcza personalnego, w przeciwieństwie do kan. 1108 KPK, który upoważnia proboszcza terytorialnego do asystowania przy zawieraniu małżeństw na jego terytorium.

Rozdział trzeci opracowania (s.154-200), będący pewną „mozaiką”, obejmuje trzy wątki.

Pierwszy z nich, któremu poświęcono najwięcej uwagi, dotyczy głównych typów współczesnych parafii personalnych. Przeprowadzona analiza obowiązujących powszechnie przepisów, jak też innych dokumentów (w tym odpowiedzi na rozesłane ankiety) pozwoliła przedstawić panoramę prawnych i praktycznych rozwiązań odnośnie do różnych typów parafii personalnych (parafie personalne *obrzędkowe* są tworzone w ordynariatach dla katolików obrządku wschodniego nieposiadających własnego ordynariusza, ale także poza nimi, czego przykładem może być parafia obrządku bizantyjsko-słowiańskiego w Kostomłotach).

*Motu proprio* papieża Franciszka *Traditionis custodes*, zauważa Kandydat, zawiera zakaz zakładania nowych parafii personalnych ze względu na przywiązanie wiernych do liturgii rzymskiej według Mszału z 1962 roku i jednocześnie nakaz weryfikacji tego typu parafii już istniejących. Według instrukcji *Erga migrantes caritas Christi* parafie personalne dla migrantów mogą być tworzone tam, gdzie jest ich wielu, a grupa migrantów odnawia się, w innych zaś sytuacjach wystarczającą strukturą jest *missio cum cura animarum*.

Parafie akademickie, wprost wymienione w KPK, do których erygowania zachęcają także późniejsze dokumenty papieskie, nie są zbyt liczne: w Polsce działają dwie: w Częstochowie i w Stalowej Woli. Prawne zrównanie kapelana wojskowego z proboszczem na mocy art. 8 Konstytucji apostolskiej *Spirituali Militum Curae* w Polsce doprowadziło do utworzenia unikalnej sieci kilkudziesięciu parafii wojskowych.

Wreszcie w najnowszych personalnych strukturach: w ordynariatach personalnych dla wiernych pochodzących z anglikanizmu, utworzonych na mocy Konstytucji apostolskiej Benedykta XVI *Anglicanorum Coetibus*, są erygowane parafie personalne, choć dzieje się to stopniowo i ostrożnie, i to jedynie tam, gdzie ukonstytuowała się w miarę duża i stabilna wspólnota wiernych.

Drugi wątek rozdziału zawiera prezentację nowatorskich rozwiązań łączenia parafii lub *quasi*-parafii terytorialnych i personalnych. Szczególnym przykładem takich struktur duszpasterskich są tzw. parafie wojskowo-cywilne, erygowane w Polsce na podstawie umów między diecezjami terytorialnymi a ordynariatem polowym. Stanowią one połączenie parafii terytorialnej i wojskowej parafii personalnej. Obie części wspólnoty parafialnej są kierowane przez jednego proboszcza (kapelana wojskowego) i spotykają się w tej samej świątyni. Można je postrzegać zgodnie z literą obowiązującego KPK jako dwie odrębne parafie złączone poprzez umowę; można też w nich widzieć zaczątek nowatorskiej struktury: jednej wspólnoty parafialnej o podwójnej formie przynależności. Ta nowa praktyka rozwija się też od wielu lat w Stanach Zjednoczonych Ameryki: w wielu diecezjach wierni mogą tam przystąpić do parafii zgodnie z własną deklaracją.

Wydaje się, że o ile takie członkostwo parafialne z wyboru nie unieważnia przynależności do parafii terytorialnej, ale sankcjonuje pewną formę uczestnictwa w życiu nowej parafii, to nie stanowi to działania przeciwnego prawu, a jedynie praktykę *praeter legem*, motywowaną względami duszpasterskimi. Są jednak diecezje, które taką działalność *parish of choice* usankcjonowały prawnie, uznając „zapisanie się” do parafii jako formę przynależności do niej na zasadzie personalnej.

W dość obszernym zakończeniu (s. 201-205) Autor dokonał podsumowania swoich wywodów, a następnie udzielił odpowiedzi pytania, które postawił sobie na wstępie:

Czy parafia personalna ma stanowić tylko rzadko spotykany wyjątek od ogólnego prawa stosowanego do parafii terytorialnych, czy jednak pełnoprawną alternatywę wobec występującego od wieków przyporządkowania terytorialnego wiernych?

Czy przynależność wiernych do parafii personalnej ma się opierać jedynie na elementach obiektywnych, takich jak konkretne cechy osobowe oraz zamieszkanie na danym

terenie, czy też również na elementach subiektywnych, takich jak wybór i deklaracja wiernego oraz jego utożsamianie się z daną wspólnotą?

Jaki model relacji między parafią terytorialną i personalną jest najlepszy, by z jednej strony utrzymać prawdziwą przynależność parafialną, a z drugiej świadomość wspólnoty z Kościołem powszechnym?

Jakie jest miejsce parafii personalnych w nawróceniu duszpasterskim struktur kościelnych, którego pragnie papież Franciszek?

Czy mając na uwadze odpowiedzi na powyższe pytania, należałoby zmienić obowiązujące przepisy, czy też wystarczy je stosować szerzej i z większą odwagą?

Odpowiedzi na te pytania Autor sformułował następująco:

„Studium historii parafii personalnych, a także przeprowadzona refleksja prawno-kanoniczna nad tym fenomenem pozwala na stwierdzenie, że parafie personalne nie powinny stanowić rzadkiego wyjątku od ogólnej terytorialnej zasady tworzenia parafii. Należy rzeczywiście ustanawiać je wszędzie tam, gdzie jest to wskazane z racji duszpasterskich, a takich sytuacji jest coraz więcej.

Przynależność do parafii personalnej powinna opierać się nie tylko na elementach obiektywnych, ale także na wyborze wiernego, który potwierdzałby swoją wolę przynależenia do parafii poprzez odpowiednią deklarację i wpis do parafialnego rejestru lub kartoteki.

Z dwóch modeli relacji między parafią personalną i parafią terytorialną: ekskluzywnym i kumulatywnym więcej argumentów przemawia za jurysdykcją kumulatywną, czyli podwójną przynależnością wiernych zarówno do parafii terytorialnej, jak i do personalnej. Pozwala to z jednej strony na utrzymanie podstawowego kryterium terytorialnego przyporządkowania wszystkich wiernych, a z drugiej daje możliwość wyboru i powrotu, gdyby wierny chciał zrezygnować z przynależności do danej parafii personalnej” (s. 204-205).

Szersze korzystanie z możliwości tworzenia parafii personalnych ze względu na potrzeby duszpasterskie jest ważnym elementem „nawrócenia” struktur kościelnych w celu skuteczniejszego wypełnienia misji Kościoła.

W odpowiedzi na piąte pytanie, pod koniec trzeciego rozdziału monografii, jako rezultat badawczych poszukiwań, Autor zaproponował określone postulaty w trybie *de lege ferenda*. Proponowane zmiany w prawie powszechnym Kościoła zostały przedstawione zarówno z racji wyeksponowania duszpasterskiego celu tworzenia parafii personalnych, jak i lepszego uporządkowania ich działalności, także w relacji do parafii terytorialnych. Zaproponował zharmonizowanie elementów obiektywnych przynależności do takiej parafii z

elementami subiektywnymi, do których należy przede wszystkim wola wiernego. Takie ujęcie, jego zdaniem, pozwala z jednej strony uniknąć nadmiernego subiektywizmu i indywidualizmu, z drugiej zaś uszanować wolność dzieci Bożych. Wybór parafii personalnej, zdaniem Autora, może być bardzo ważnym krokiem na drodze świadomego przeżywania wiary i przynależności do Kościoła katolickiego. Według tegoż Autora, korzystnym rozwiązaniem byłoby także umieszczenie w KPK nowej kategorii parafii mieszanej (*paroecia mixta*), która łączyłaby przynależność terytorialną z przynależnością personalną wiernych, którzy się do niej przystąpili (s. 205).

Zaprezentowaną monografię ks. dr. Jana Dohnalika wypadnie ocenić bardzo pozytywnie: jako pogłębione, oparte na źródłach, o właściwej kompozycji wątków tematycznych studium na temat parafii personalnej w Kościele Łacińskim. Niewątpliwie wypełnia ono lukę w piśmiennictwie kanonistycznym, wzbogacając je w znaczącym stopniu.

## 2. Pozostałe osiągnięcia naukowe

Na pozostałe osiągnięcia naukowe Kandydata z okresu po uzyskaniu stopnia doktora składa się: 10 rozdziałów w monografiach naukowych, współautorstwo trzech prac oraz 13 rozpraw i artykułów (w tym pięć obcojęzycznych) opublikowanych w czasopismach naukowych. Prace te obejmują przede wszystkim historię prawa kanonicznego, kanoniczne prawo małżeńskie, ordynariat polowy (wojskowy), prawo karne i proces małżeński.

Opracowania te odznaczają się oryginalnością ujęcia poszczególnych zagadnień, poprawnością metodologiczną oraz nawiązywaniem do najnowszego orzecznictwa; niejednokrotnie zawierają wnioski formułowane w trybie *de lege ferenda*.

Szczególnie znacząca jest tutaj praca pt. „Ogólna *sanatio in radice* udzielona przez Stolicę Apostolską (kan. 1165 § 1). Przykład uważnienia małżeństw zawartych bez zachowania formy kanonicznej w Ordynariacie Polowym” („*Ius Matrimoniale*” 19 /2018/ nr 3, s. 45-62).

Uwagę czytelnika przyciąga także rozprawa pt. „The prohibition of Suicide and Its Theological Rationale in Catholic Moral and Canonical Tradition: Origins and Development” („*Journal of Religion and Health*” 62 (2023), s. 3820-3833).

Należy generalnie stwierdzić, że prace ks. dr. J. Dohnalika znamionuje wnikliwość badawcza, szerokie nawiązywanie tak do źródeł, jak i do piśmiennictwa kanonistycznego i teologicznego.

Wypada dodać, że dorobek naukowy Habilitanta (o mniejszym znaczeniu) obejmuje ponadto dwie recenzje, tłumaczenie artykułu i pięć sprawozdań.

Nie ulega wątpliwości, że osiągnięcia badawcze Kandydata uzyskane po nadaniu mu stopnia naukowego doktora zasługują na uznanie.

Ponadto ks. dr Jan Dohnalik opublikował piętnaście swoich artykułów popularno-naukowych, wywiadów i rozmów, co wskazuje na Jego aktywność popularyzatorską w obszarze prawa kanonicznego.

### 3. Udział w konferencjach naukowych

Habilitant uczestniczył w szesnastu konferencjach i sympozjach naukowych, w tym pięciu międzynarodowych i krajowych: w kraju i za granicą; w kilku przypadkach był ich współorganizatorem. Wygłosił podczas tych posiedzeń 10 referatów, m.in. na dorocznych konferencjach Stowarzyszenia Kanonistów Polskich (co najmniej dwukrotnie). Uczestniczył m.in. w Międzynarodowym Kongresie Prawa Kanonicznego w Paryżu (13-20.9.2023, a także – dwukrotnie – podczas konferencji międzynarodowych w Rzymie (2015 i 2017 r.). Udzielił piętnastu wywiadów.

### 4. Staże naukowe

Kandydat odbył staże naukowe (na Papieskim Uniwersytecie Gregoriańskim w Rzymie) w następujących okresach:

- 1) 12-18.2.2014 roku (badania dot. znaczenia zasady „Ecclesia supplet”).
- 2) 13-22.7.2014 roku (badania dot. przygotowania pracy „Il precetto pasquale” (od kan. 209 KPK/1917 do kan. 144 KPK/1983).
- 3) 14-27.11. 2015 roku (badania dot. ordynariatu polowego dla anglikanów).
- 4) 4-19.3.2017 roku (wiek rozeznania i rozumienie terminu w świetle tradycji kanonicznej i jej znaczenie w prawie sakramentalnym).
- 5) 2-30.7.2019 roku (parafia personalna w Kościele Łacińskim).
- 6) 9-17.7. 2021 roku (forma kanoniczna zawarcia małżeństwa).

### 5. Zespoły badawcze i ekspertyzy



1. Uczestnictwo w projekcie badawczym „Kanoniczna odpowiedzialność biskupów Kościoła katolickiego za nadużycia seksualne wobec małoletnich popełnione przez podległych im duchownych”, finansowanym ze środków Narodowego Centrum Nauki, realizowanego na Wydziale Prawa Kanonicznego UPJPII (nr 2019/33/B/HS5/02465) – współpracownik wykonawców projektu, bez wynagrodzenia. Projekt zakończony.

2. Uczestnictwo w projekcie badawczym „Rola systemu szkolnictwa wyższego i nauki. Historia – terażniejszość – ku przyszłości – finansowanym przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego” w ramach programu Nauka dla Społeczeństwa (nr NdS/550272/2022/2022), beneficjent: Fundacja „Pro Polonia” we współpracy z Wydziałem Prawa Kanonicznego oraz Wydziałem Prawa i Administracji Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie – współpracownik wykonawców projektu, bez wynagrodzenia. Projekt w trakcie realizacji

3. Uczestnictwo w projekcie badawczym „Przyczyny i procedury utraty stanu duchownego w aktualnym prawodawstwie Kościoła katolickiego”. Projekt finansowany przez MEN w ramach programu „Doskonała Nauka – Wsparcie konferencji naukowych”, nr DNK/SP/464393/2020 .

## 6. Szkolenia i kursy

Kandydat ukończył następujące szkolenia i kursy:

1) Kurs dla postulatorów i ich współpracowników w sprawach kanonizacyjnych, Kuria Metropolitalna w Krakowie, Instytut Prawa Kanonicznego Papieskiej Akademii Teologicznej w Krakowie, 5-9 listopada 2007.

2) Kurs dotyczący *forum internum*, Trybunał Penitencjarii Apostolskiej, Rzym, 21-25 marca 2011, kurs doształcający.

3) Kurs specjalistyczny w zakresie dyspensy *rato non consumato* i stwierdzenia nieważności święceń, Trybunał Roty Rzymskiej, Rzym, 2011-2012, kurs doształcający.

4) Kurs specjalizacyjny w zakresie jurysprudencji, Papieski Uniwersytet Gregoriański, Rzym, 2012-2013, kurs doształcający.

5) Szkolenie „Odpowiedź Kościoła na kryzys wykorzystania seksualnego małoletnich w aspektach: teologiczno-historycznym, psychologicznym i prawnym”, Centrum Ochrony Dziecka, 18 października 2016 r.

6) Szkolenie „Procedury kanoniczne w przypadkach wykorzystania seksualnego małoletnich: dochodzenie wstępne, kanoniczny proces karny lub administracyjny oraz inne sposoby i środki stosowane w tych przypadkach”, Centrum Ochrony Dziecka, 27-28 stycznia 2017 r.

### 7. Działalność dydaktyczna

Poza zajęciami w UKSW Kandydat prowadził również zajęcia na UPJP II (2011/2012 i 2022/2023) i na UJ (2020/21). Od 2022 r. prowadzi ponadto corocznie wykład opcjonalny na Uniwersytecie *Santa Croce* w Rzymie (2024); omawia tam naprzemiennie struktury osobowe w Kościele Łacińskim i Procedury karne.

### 8. Dane naukometryczne (według Gogle Scholar, Bazy Scopus, Bazy Wiedzy UKSW oraz programu Publish or Perish)

1. Liczba cytowań publikacji wnioskodawcy, z oddzielnym uwzględnieniem autocytowań: 35 cytowań, z czego 4 autocytowania (według Gogle Scholar).

2. Według programu Publish or Perish: Liczba cytowań z duplikowanymi cytowaniami: 39, bez zduplikowanych cytowań: 37. Liczba cytowań bez zduplikowanych cytowań oraz bez autocytowań: 33.

3. Index Hirscha – 2 (według Google Scholar o Programu Publish or Perish).

4. 110 indeks – 1 (według Gogle Scholar).

5. 1 cytowanie według Bazy Scopus.

6. Sumaryczna punkcja ministerialna – 888 (według Bazy Wiedzy UKSW))

### 9. Działalność organizacyjna

W l. 2011-2022 Habilitant pełnił funkcję kanclerza Kurii Biskupiej Ordynariatu Polowego. Był też zaangażowany w ochronę dzieci i młodzieży w Kościele (jako delegat Biskupa Polowego), a od roku 2014 jest stałym współpracownikiem Centrum Ochrony

Dziecka w Krakowie. Od 2021 roku jest członkiem Zespołu Roboczego do rozmów z Państwową Komisją ds. wyjaśniania przypadków czynności skierowanych przeciw wolności seksualnej i obyczajności wobec małoletniego poniżej 15 lat. W l. 2017-2022 był członkiem Komisji Bioetycznej przy Wojskowym Instytucie Medycznym. Pełni też funkcję sekretarza Rady Dyscypliny na macierzystym Wydziale UKSW. Poza tym jest członkiem kilku zespołów w tejże uczelni.

#### 10. Wniosek końcowy

Mając na uwadze wskazane wyżej osiągnięcia ks. dr. Jana Dohnalikka uzyskane po otrzymaniu stopnia naukowego doktora stwierdzam, że w pełni spełnia warunki stawiane kandydatom do uzyskania stopnia doktora habilitowanego określone w art. 219 ust. 1 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, z późn. zmianami (Dz. U. z 2021 r. poz. 478) w wymaganym zakresie opisanym w punktach 2b oraz 3.

Popieram zatem wniosek o nadanie Kandydatowi stopnia doktora habilitowanego.

*ks. M. Góral*